

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Taberska

Sędziowie SSO Hanna Bartkowiak

SSO Leszek Matuszewski (spr)

Protokolant apl. aplikacji ogólnej S. K.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marzanny Woltmann - Frankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2014 r. sprawy **K. D. (1)**

oskarżonego z art. 62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 23 stycznia 2014 r. sygn. akt II K 715/13

1. uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Trzciance do ponownego rozpoznania,

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

L. M. E. H. B.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Trzciance, wyrokiem z dnia 23 stycznia 2014 roku, sygn. akt II K 715/13 uznał oskarżonego **K. D. (1)** za winnego tego, że :

- w okresie od 18 do 19 września 2012 roku w K., w woj. (...) w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru posiadał wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii środki odurzające w postaci marihuany w ilości 32,14 gramów netto oraz amfetaminy w ilości 13,28 gramów netto to jest przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,
- w okresie od sierpnia do września 2012 roku, dokładniejszych dat nie ustalono, w K., działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru co najmniej sześciokrotnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej sprzedał łącznie co najmniej 6 gramów siarczanu amfetaminy po 40 zł za 1 gram M. G. to jest przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie tego przepisy wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności..

Sąd I instancji na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone sankcje karne i wymierzył podsądnemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 4 lat.

Na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono przepadek to jest poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych na k. 34 pkt 1,2,3,4,5,6 akt (przechowywanych w magazynie depozytowym KP K. W.);

b) na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego na k.32 pkt 6 (przechowywanego w magazynie depozytowym KP K. W.);

Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych na k.32 pkt 1,2,3,4,5 akt (przechowywanych w magazynie depozytowym KPP C.)

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa osiągniętej z przestępstwa korzyści majątkowej w kwocie 240 złotych poprzez zobowiązanie oskarżonego do wpłacenia jej na rzecz Urzędu Skarbowego w C.

Sąd Rejonowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata A. M. kwoty 516,60 złotych stanowiących koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu K. B.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 624 §1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zwolnił podsądnego w całości od uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **prokurator**, zaskarżając wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Skarżący zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wysnuciu z ustalonych przez Sąd I instancji okoliczności dotyczących osoby oskarżonego błędnego wniosku, że pomimo niewykonania kary będzie on przestrzegał porządku prawnego, gdy jego postawa nie uzasadnia takiej postawy pozytywnej. Skarżący zarzucił również braki w postępowaniu dowodowym polegające na nieuzyskaniu przez Sąd I instancji aktualnych danych o karalności oskarżonego.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie podsądnemu kary za czyn przypisany w punkcie 1 wyroku kary- 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczenia przepadku przedmiotów oraz narzędzi, które służyły do popełnienia przestępstwa, za przestępstwo przypisane w punkcie 2 kary- 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na zasadzie art. 45 §1 k.k. przepadku 240 złotych jako korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa oraz o orzeczenie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy na rozprawie apelacyjnej przeprowadził dowód z aktualnej karty karnej podsądnego (k.264-265). Z karty tej wynika, że K. D. (2) oprócz skazań uwzględnionych przez Sąd Rejonowy był już trzykrotnie karany, po wydaniu wyroku łącznego w sprawie IIK 224/09, w tym dwukrotnie za przestępstwa przewidziane w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna. Zawarty w niej wniosek o reformację wymierzonej podsądnemu sankcji karnej nie mógł jednak zostać uwzględniony z uwagi na zakaz wskazany w przepisie art. 454 § 2 k.p.k., jak również wady orzeczenia stwierdzone przez Sąd odwoławczy z urzędu.

Na wstępie należy podkreślić, że Sąd I instancji w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego w sposób prawidłowy przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe, wszechstronnie rozważył wszystkie dowody, dokonując ich logicznej oceny i poczynił na ich podstawie trafne ustalenia faktyczne. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w tym zakresie zawiera też wszystkie elementy wymagane przez art. 424 k.p.k., co umożliwia jego kontrolę przez Sąd Okręgowy.

Natomiast zaskarżony wyrok i jego uzasadnienie w części w jakiej dotyczy orzeczenia o karze nie poddaje się kontroli instancyjnej. Zachodzi ewidentna sprzeczność pomiędzy treścią wyroku a jego uzasadnieniem. Sąd Rejonowy w punkcie 1 b swojego wyroku wymierzył oskarżonemu za czyn opisany w art. 59 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu

narkomanii karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W uzasadnieniu wyroku Sąd ten uznał, że karą sprawiedliwą dla oskarżonego za ten czyn jest kara 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności i zasadność orzeczenia takiej kary uzasadnił.

Błąd ten przekłada się także na tę część uzasadnienia, która dotyczy kary łącznej. Zachodzi wątpliwość na podstawie jakich wysokości kar jednostkowych Sąd Rejonowy ukształtował wysokość kary łącznej.

Już powyższe dyskwalifikuje zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Autor apelacji ma rację, kwestionując ustalenia faktyczne, które legły u podstaw zastosowania wobec podsądnego środka probacyjnego. Sąd Okręgowy przypomina, że stosownie do przepisu art. 53 kodeksu karnego, sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Zgodnie zaś ze szczególną dyrektywą wymiaru kary Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (art. 69 §1 k.k.).

Ukształtowanie sprawiedliwej represji prawnokarnej, wedle wskazanych dyrektyw wymaga uwzględnienia i oceny przez Sąd wyrokujący- istotnej okoliczności, mianowicie- aktualnej informacji o karalności oskarżonego. Niestety, Sąd Rejonowy nie respektował tej reguły. Organ orzekający oparł wszakże swoje rozumowanie na karcie karnej, zgromadzonej jeszcze w toku postępowania przygotowawczego (k.38-40). Powyższy dokument jawi się jako ewidentnie niemiarodajny dla poczynienia ustaleń służących sprawiedliwemu ukształtowaniu kary. Nie zawiera on informacji o innych skazaniach prawomocnych w czasie wyrokowania w niniejszej sprawie, za występki wymierzone przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz zdrowiu publicznemu (k.265).

Prokurator ma rację, podkreślając wielokrotną karalność podsądnego, wynikającą z aktualnej karty karnej, jak również jego wielokrotne pobyty w zakładzie karnym. Należy podkreślić, że sytuacja podsądnego uległa istotnej zmianie na gorsze, w porównaniu z kartą karną, na której oparł swoje orzeczenie Sąd I instancji. Z tego dokumentu wynika, że K. D. (1) był skazany dodatkowo w trzech postępowaniach karnych, mianowicie II K 335/12, III K 2/12, II K 42/12 i to za stosunkowo groźne występki, popełniona w relatywnie krótkich odstępach, wymierzone w bezpieczeństwo w komunikacji i zdrowie publiczne (k.264-265). Zaktualizowana karta karna razi zatem swoją obfitością, zważywszy na młody wiek oskarżonego. Uprzednia karalność jawi się zaś jako istotna okoliczność dla oceny właściwości osobistych podsądnego, w szczególności tego, czy jest on osobą zdemoralizowaną, która uczyniła sobie z popełnienia przestępstw sposób na życie. Co istotne, oskarżony odbywał już kary pozbawienia wolności. Probacja nie powinna służyć pobłażaniu sprawcom, którzy wielokrotnie naruszają porządek prawny, i to mimo stosowania wobec nich uprzednio tego dobrodziejstwa.

Sąd I instancji powinien także zwrócić uwagę w ponownym postępowaniu na względy prewencji generalnej. Warunkowe zawieszanie kar pozbawienia wolności wobec osób wielokrotnie wracających na drogę przestępstwa może jawić się w odczuciu społecznym jako pobłażanie wymiaru sprawiedliwości takim osobom i rodzi przekonanie, że taki sprawca nie poniósł kary. Wszystkie te okoliczności powinny zostać starannie rozważone przez Sąd Rejonowy w toku ponownego postępowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Trzciance do ponownego rozpoznani,
2. w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

SSO Leszek Matuszewski SSO Ewa Taberska SSO Hanna Bartkowiak